

скъпи нѣща, които криялъ въ избата си, а вратата на избата затварялъ съ желѣзна врата.

Царьтъ се усъмнилъ въ своя касиерьъ, затова отишълъ въ кѣщата му да види право ли говорятъ хората. И наистина намѣрилъ, че избата била затворена съ желѣзна врата . . . Царьтъ заповѣдалъ да отворятъ вратата, като вѣрвалъ, че ще намѣри въ избата скъпитѣ нѣща, които, може би, касиерьтъ му е кралъ отъ него.

Но колко се зачудилъ царьтъ, като отворили вратата! Той видѣлъ само четири голи стѣни. Насрѣдъ избата имало едно старо *кресло*, турено при една маса. А на масата стояли една овчарска свирка и овчарска тояга . . .

Касиерьтъ казалъ: „На младитѣ си години азъ бѣхъ простъ овчаръ. Но ти, царю, ме повика въ двореца и азъ дойдохъ. Отъ тогава до днесъ азъ всѣки день прѣкарвамъ по единъ часъ въ тази изба на това кресло, за да си припомнямъ съ радостъ първото мое *положение*. Съ тази свирка си повтарямъ тогавашнитѣ весели пѣсни. Сега виждамъ, че азъ мога да бѣда доволенъ само съ своитѣ овце тамъ по широкитѣ поляни.

Затова, позволи ми да си ида: ти нѣмашъ вече довѣрие на мене“ . . .

Царьтъ билъ още по-вече очуденъ. Той не позволилъ на своя касиерьъ да напусне царския дворецъ, защото разбралъ че има работа съ *честенъ човѣкъ*.

И. Р.

